

Latinsk Version

ved

Kalvaarsexamenen 1874

af

Förgen Bartholin.

Livius. Lib. 35. cap 4

Da den ligustinske Hrig var kommen
til en foreløbig Standning ved Pisa, førte
den ene Konsul, Lucius Cornelius Merula,
Hæren igjennem Ligurernes fjerneste Egne
imod Boierne Land, hvor der var en ganske
anden Grund til Hrig end med Ligurernes
Konsulen gik ud imod Hæren, der var opstillet
til Slag, men Gjenderne undsløge sig for
at kæmpe; og efter at have plyndret, drage
Romerne bort, da ingen gik imod dem,
Boierne vilde hellere, at deres Land skulde
plyndres utrappet, end de vilde indlade sig i
Kamp, for at beskytte det. Da alt var bliwen
tøstet tilstrækkeligt med Sild og Sverd, gik
Konsulen ud af Gjendernes Land og førte
Hæren til Martina i en uopsigelig Marsch,
som om det var igjennem et fredeligt Lands
Saasnart som Boierne mærkede, at Gjender var
gaaet ud af deres Land, fulgte de efter i en
rolig Marsch, og søgte Stedet ved Boghold.
Da de i det mindste i den Nat vare gaaede
forbi den romerske Lejr, i hvilken Romerne
skulde sølle over, lejrede de sig. Da de havde
gjort det temmeligt skjult, oppebød Konsulen,
som sejede at bryde op langt ud paa Natten,

Daggry, forat Natten ikke skulde forøge
Skrekken i den oprørske Kamp, og skjøndt han
brød op ved Daggry, sendte han dog en Af-
deling Ryttiere ud forat spejde. Efter, at det
var bleven maalt, hvor store Troppemasser
der var, og paa hvilket Sted de var, saa
led han hele Hærens Opstilling. Kæder sam-
men i Midten, og Tropperne omgive Volden
med Opstillingen; med den øvrige udruste
de Har gik han imod Fjenden. Det samme
gjorde Gallerne ogsaa, efterat Bagholdene
vare opdagede og de saa, at man maatte
kjempe i en retfærdig og retmæssig Krig,
hvor den sande Tapferhed skulde sejre.
Omtrent i den samme Tid samledes man

J. Bartholin

Version

fra Latin til Dansk

ved Halvaarseksamen
i Vte Klasse

1874.

F. J. Origny

Livius. Liber XXXV. Kap. 4.

Da Trigen, med Ligurerne ved Pisa var kommen til en
førelstlig Standsning, førte den ene Konsul, L. Conclius
Merula, som før gjennem de yderste Grænser af Ligur-
ernes Land ind i Pojenes Distrikt; med dem var det en
ganste anden Sag, at føre Strig ind, med Ligurerne. Konsul-
len gik ind i Ligurdene, Fjenderne vegret sig ved at
kæmpe; og Romerne plyndret, da ingen hindret dem
deri, og löt bort til forskellige Leder med Byttet; Poje-
erne vilde hellere miste deres Ejendomme end at tage
Straf derover, end ved at forsvare det indlade sig i Kamp.
Efterat have kæmpet alt tiltrækkelig med Skild og Sværd, gik
L. Conclius ind af Fjendernes Land og drog til Illubina
i en uforsigtig Ligurdene, som om det var gjennem
et fredeligt Land. Da Pojene mærkede, at Fjenden var
gaaet bort fra deres Grænser, fulgte de i en hurtig Rak-
ke, idet de søgte et Sked, skikket til at lægge Baghold.

Da de om Vatten vare gaaede forbi Romernes Lejr, lagde
de Baghold i en Skov, som Romerne skulde gaa igjennem.
Da de havde gjort det for lidet skjult, sendte Konsulen,
som langt ind gaa. Vatten nagede at bryde op, for at ikke
Vatten skulde forøge deres Frygt i et uordenligt Slag,
til det blev lyst, og skjøndt han brød op i Pagbræk-
ninger, sendte han dog en Afdeling Ryttene ind for at
spejde. Da de maatte, hvorstove Troppemarsen og hvor
de vare, lod han hele Hærens Opvaktning bringe davor-
men i Alidten, og Voldene omgive med tredobbelte Vagter;
efterat han givet den ganske Hær Ordre, rykkede han
mod Fjenden. Det samme gjorde ogsaa Gallerne, da
de saa, at Bagholdene vare opdagede, og at man
maatte kæmpe i et sømst og roligt Slag, naar den san-
de Tapperhed skulde sege.

Stilling d. 14de Dec. 1874.

Latinski Upsilon

vid

5te Klassees Natvaars examens 1874.

af

A. Christ.

Da den byzantinske Krig var kommen
til en foreløbig Standning, lod Justinian,
førte den ene Consul, d. Cornelius Nepos,
Kæseren igjennem Sigireens yderste Egne
ind i Bojernes Land, hvor der var en langt
anderledes Maade at føre Krig, ^{for} end med de
gæerne. Consulens Sykkede nemlig ind
i Slagorden, men Fjenderne vandsloge
sig for at kjæmpe; og for at kunne følge
der, der, som ingen miste dem, spredte
Romerne sig ud; Bojerne vilde hellere lade
deres Ejendomme plyndres end de for at
berokke dem vilde end indlade sig i Kamp.
Efterat have kæmpet alle tilskrækkelig
med Sild og Sværd, forlod Consulen Fjender
med Land og Drog til Sicilia, og endes Ha,
der ikke drog forsigtig nok, ^{men} som om
den drog blandt fredeligsvindede Folk. Saa,
snart som Bojerne havde mærket, ^{de} at Fjens
den var, ^{og} ind af deres Land, fulgte de hast
efter, sigende endes til at lægge Baghjul.

Efterat de om Nallens vare Dragne forst den
væsentlige Sejr, lejrede de sig i en Bjergskov,
gjennem hvilken Hærens Skilde
gaa. Men da de ikke gjorde det skjæld
nok, opsejdede Consulen, som plejede at
bryde op med Sejren langt ud paa Nallens,
for at ikke Nallens skulde forvige Skrak-
ken under en forvirret Kamp, Sagen
Frembrød, og skjøndt han brød op ved Dag,
sendte han dog en Ryddebatterie ud for
at spejde. Efterat det var meldt, hvor store
Troppemasser der vare, og paa hvilket Sted
de vare, lod Hans den saa store Hær Bagage
førte sammen til Slæden og bød Friariter-
ne at opføre en Vold omkring dem, efter-
at have opstillet den øvrige Hær, og kked
han imod Fjenden. Det samme gjorde ogsaa
saa Gallens, da de havde set at Bagseredet
var opdaget, og at de maatte kjæmpe i a-
bent og ordentlig Slag, hvor den sande Tap-
ferhed kunde seje.

Latinsk Version

ved

Kalvåarsexamen i December. 1874.

O. C. Kier.

omtrent i den anden Firne.

Latinske Version

ved

Halvaarsexamen 1874

Vte Klasse.

Vilhelm Balslev.

Livius: 35te Bog, 4de Kapitel.

Da Krigen med Liguernerne ved
Piso var kommen til en foreløbig
Standning, førte den anden Kon-
sul, Lucius Cornelius Merula, Hæren
gjennem de yderste Dele af Liguerner-
nes Land ind i Bojernes Land, hvor
Maaden at føre Krig paa var en gan-
ske anden end den med Liguernerne. Kon-
sulen gik nemlig frem i Slagorden;
men Fjenderne vunddroge sig Slag, og,
da ingen gik frem imod dem, spred-
tes Romerne for at plyndre. Bojerne
vilde hellere, at deres ^{ustraffte} Gjendele plyndre-
des, end ved at beskytte dem ind-
lade sig i Kamp. Da alt var til-
strækkelig herjet med Ild og Svord,
drog Konsulen ud af Fjendernes Land,
og førte Hæren til Mutina i en ufor-
sigtig Skare som om det var igjennem
et fredeligt Land. Da Bojerne mær-
kede, at han var gaaet ud af deres
Land, fulgte de efter ham i en

taus Skare, idet de søgte et Sted,
hvor de kunde logge Baghold. Da
de om Natten vare gaaede forbi den
romerske Lejr, besatte de et Bjergpas,
som Romerne skulde passere. Da de
ikke havde gjort dette hemmeligt
nok, ventede Konsulen, der (ellers)
plejede at kryde op langt ud paa
Natten, til det blev Dag, for at ikke
Mørket skulde forøge Skrokket i den
regellose Kamp, og, skjøndt han brød
op ved højlys Dag, sendte han dog
en Rytterafdeling ud for at opjæde.
Efterat det var meldt tilbage, hvor
mange Tropper der var, og paa hvilket
Sted de vare, lader han ^{alle Solda-} ~~alle~~
^{ternes} ~~resten~~ ^{de} Oppakning^e føre ind i Midten,
og lader Friarierne omgive dem som
en Vold. Da den øvrige Hær var op-
stillet, gik han frem mod Fjenden.
Det samme gjorde ogsaa Gallerne, da de
hårde seet, at deres Baghold var op-
daget, og at man skulde komme i rig-
tigt Feltslag, i hvilket den sande Tap-
perhed gik af med Sejren.